

24,000 Børn, udsatte i privat Pleje omkring i Landet. Fødselsstiftelsens aarlige Udgift er 225,000 Kr., og Plejestiftelsens Udgift er 2,215,000 Kr. (for Aaret 1886). Turnus er følgende: De ugifte fritliggende fødende indlægges i Fødselsstiftelsens Afdelinger, som ere bestemte for Undervisning af Læger og Jordemødre, og naar de efter Barselsengen (10 Dage) forlade den, kunne de selvfølgelig medtage deres Børn til egen Forjøgelse i Hjemmet; men forlanger Moderen, at Plejestiftelsen skal modtage Barnet til vederlagsfri Opfostring, maa hun følge med det derover og, hvis Lægerne anse hende for brugbar til Amme, gøre 4 Maanedes Tjeneste som saadan. Anstalten antager sig de henbragte Børn til 6 eller 10 Aar, selv om Mødrene befindes udhygtige til Ammetjeneste. Udenlandske Kvinder, der søde i Wiens Fødselsstiftelse, udelukkes fra denne Begunstigelse, naar Hjemstavnslaget ikke vil refundere Omkostningerne for Børnene (dette gælder f. Eks. Mähren og Ungarn); men Anstalten staar for øvrigt i Reciprocitet om Forplejningsgodtgørelse med flere fremmede Lande (Frankrig, Italien, Rusland og Serbien).

I selve Plejestiftelsen er der Plads for 250 Spædbørn, men de fleste Børn benytte dog kun Anstalten som et Gennemgangssted, hvorfra de snarest mulig udsættes i Pleje omkring hos Gætefolk i Landets forskellige Dele; ogsaa Moderen eller paarørende kunne under visse Betingelser erholde Barnet i Pleje mod den sædvanlige Plejehjælp fra Anstalten. Mødrenes Ret er selvfølgelig ubestaaende, saa at de til enhver Tid kunne fordrø deres Børn tilbage fra Plejestederne og, derved løse Anstalten fra enhver Forpligtelse. Naar Barnet har naaet Normalalderen, o: varierende mellem 6 og 10 Aar, har dets egne Moder Fortrinret til dets Forjøgelse, dernæst Plejeforældrene, men ville eller kunne disse ikke, overgaa Børnene til fortsat Opfostring i Moderens Hjemstavnskommune, og Anstaltens Udgifter samt Tilhøvet med Børnene ophøre hermed.

Ogsaa Wienerstiftelserne have en Kategori af Børn, svarende til vore „Alimentationsbørn“, men denne Side af Sagen ligger fjernere fra det mig stillede Spørgsmaal.

Trods den store Virksomhed, „Wiener Findelanstalt“ udfolder, og trods den dermed følgende store Bæmselighed ved at have nøjagtigt Tilhøvet med alle over Land og By spredte Børn, er Dødelighedsforholdet dog mærkeligt gunstigt. Jeg har vel ikke i mine Kilder kunnet finde nogen bestemt Opførelse af Dødeligheden i det første Leveaar (Spædbarnsalderen) men i en Overstgæstabel over Dødeligheden blandt alle Børnene indtil „Normalalderen“ fra Anstaltens Grundlæggelse 1784 til 1886 oplyses det, at den aarlige Gennemsnitsdødelighed i Femaaret 1882—86 kun er 130 af 1,000. Den omtalte Tabel er i det hele god at faa Forstand af, idet den ganske overbevisende godtgør, at en god Opfostring af Plejebørn i den store Almindelighed er et rent Penge-spørgsmaal; thi de opregnede 103 Aar vise forskellige Svingninger i Plejehjælpens Størrelse, og Dødeligheden blandt Børnene falder og stiger regelmæssigt, eftersom Vederlaget til Plejeforældrene bliver større eller mindre.

Resultatet af min Fremstilling bliver formentlig det, at de fleste af Europas Stater have søgt og søle sig forpligtede til, baade for de spæde Børns Skyld og vel ogsaa til Dels for at sikre sig Midler til Undervisningen, at bidrage i større eller mindre Grad til Opfostring af uægte fødte, spæde Børn.

Fødselsstiftelsen, den 15de December 1893.

Stadsfeldt,

Profesor, Overlage.